

vilde alligevel let kunne unddrage sig Opmærksomheden. Rigtigere vilde det derfor være, om man ved vigtigere Transaktioner vedrørende en fast Ejendom krævede forevist for Tinglysningsmyndigheden en Erklæring fra Bygningsmyndighederne om, at Ejendommen bygningsmæssigt var i lovlig Stand.

Naar man ikke har ønsket at fastslaa en saadan Pligt, men har foretrukket en fakultativ Ordning, er det begrundet dels i, at det vilde medføre unødigt Ulejlighed og Bekostning, hvor en Ejendom handles eller prioriteres med kort Mellemrum, dels i, at Udfærdigelse af en saadan Erklæring, hvis Ordningen blev obligatorisk, vilde stille Administrationen straks ved Lovens Ikrafttræden, over for en meget omfattende Nyopgave, hvis tilfredsstillende Løsning maatte forudsætte en gennemgribende Omlægning af det nuværende Bygningstilsyn. Ved at gaa den i Forslaget antydede Mellemvej mener man at have til den ene Side imødekommet en Trang til Klaring og Hjælp for enhver, som maatte nære noget berettiget Ønske om en saadan, og til den anden Side afværget en Situation, der meget let kunde føre ind i et administrativt Uføre. En anden Sag er, at bliver det efterhaanden almindeligt at indhente den omhandlede Erklæring — ikke mindst til Beskyttelse for mindre bemidlede Købere af Smaavillaer, Sommerhuse o. lign. — maa Bygningsvæsenets nuværende Tilsyns- og Kartoteks-System undergaa en Revision og Fuldstændiggørelse, der vel vil kræve sin Tid, men paa den anden Side tilvejebringe et Overblik, som man med den nuværende Forretningsgang, hvor Bygningstilsynet praktisk talt „slipper“ en Ejendom, naar Bygningsattesten er udstedt, har savnet.

Hvor Anmodning om Eftersyn af en Ejendom under den bestaaende Ordning er modtaget og fundet egnet til at efterkommes, har man savnet Hjemmel til at opkræve Gebyr. Det er en Selvfølge, at med den nu foreslaaede Ordning maa saadan Hjemmel tilvejebringes, jfr. Stk. 3.

ad § 64.

Bestemmelsen afviger, for saa vidt angaar Gebyrer for Bygetilladelser, Afløbsattester og Bygningsattester ikke fra den nuværende Ordning, jfr. Raadstueplakat af 1. Juni 1932. Naar Stadskonduktørens Embedsforretninger inddrages som sket under Byggelovens Omraade, maa Gebyrerne for disse naturligt gaa ind under samme Ordning. For Tiden findes Forskrifterne herom i den med kongelig Stadfæstelse forsynede Instruks af 21. September 1923, der altsaa maa falde bort ved Lovens Ikrafttræden, jfr. Bemærkningerne til § 13.

Med den i nærværende Paragraf omhandlede Vedtægt vil det ses, at Byggeloven vil være at supplere med i alt tre Vedtægter, alle vedtagne af Kommunalbestyrelsen og stadfæstede af Indenrigsministeren, nemlig 1. Bygningsvedtægten (§ 5), 2. Administrationsvedtægten (§ 6, Stk. 3) og 3. Afgiftsvedtægten (§ 64).

ad § 65.

I Udpantningsloven af 29. Marts 1873 § 1 er givet Hjemmel til Udpantning for „Magistratsgebyrer“ samt for Udlæg, som Kommunen har haft „ved paa den forsømmeliges Vegne at besørge befalede Anskaffelser, Istandsættelser, Arbejder“. Ny er derimod Bestemmelserne om, at det samme gælder forskudsvis afholdte Udgifter, samt om at alle de nævnte Forpligtelser hviler paa den paagældende faste Ejendom uanset Ejerskifte og har samme Fortrinsret som kommunale Ejendomsskatter. Jfr. ogsaa Lov Nr. 185 af 23. Juni 1932 om Inddrivelse af Skatter og Afgifter til det offentlige.

ad § 66.

Paragraffen omhandler de saakaldte formelle Overtrædelser af Byggeloven, det vil sige Tilsidesættelse af de for en Byggesags Behandling, derunder Tilsynet med Bygge-